

Popis 2011.

Vreme brzo prolazi, a godine lete. Čini mi se ni pet godina nije prošlo od prošlog popisa, kad dođe vreme za novi. Šta se sve u ovih devet i po godina između dva popisa desilo! Za početak, promenili smo dve države, SRJ i SCG. Na republičkom nivou imamo, mašala, već petu vladu, što znači da se, po kratkoći

mandata, možemo meriti sa evropskim rekorderima Italijanima, mada se Berlusconi usedeo, a ni ovaj naš Cvetković ne pokazuje nameru da padne „pre roka“.

Razmislile se po zemlji Srbiji hiljade popisivača i instruktora. Sa izuzetkom Preševa, Bujanovca i Medveđe, izgleda da popis teče bez bitnijih problema. No, bez trzavica i politike ništa kod nas ne može da prođe pa ni tehničko-statistički posao što bi popis trebalo da bude. Ne mislim da su za politizaciju popisa odgovorni samo oni koji su pozvali pripadnike svojih naroda na bojkot, albanske političke partije, muftija Islamske zajednice u Srbiji Muamer Zukorlić, a ni „kreatori“ nove, vojvođanske, nacije. Ima odgovornosti i na drugima. Ne mogu a da ne podsetim da su svi mediji ovog leta izveštavali o izborima instruktora popisivača i popisivača u različitim gradovima Srbije. Nadležni na lokalni i Republičkom zavodu za statistiku tvrdili su da je sve rađeno po propisima, ispostavilo se, po izveštajima medija i ljudi sa terena, da je među odabranim neobično veliki procenat članova vladajućih stranaka. Aman, ljudi na vlasti, može li išta u ovoj zemlji da bude urađeno bez partijske knjižice i preporuke? Izgleda da ne može.

Lepo je primetila profesorka Srbijanka Turajlić da je danas partokratija u Srbiji jača nego u vreme rahmetli SFRJ i SKJ. U to, totalitarno vreme jednopartijske diktature, morali ste da budete član SKJ ako ste želeli da budete direktor ili neki rukovodilac, a danas ni portir ni kafe kuvarica ne možete da postanete bez odgovarajuće partijske knjižice. To što su stranke na vlasti upotrebile popis kako bi i tu „uvalile“ svoje ljude mnogo je bitniji razlog za bojkot od nekih javno pomenutih. Šta reći za gomilu pitanja na popisu? Previše ih je, većina je nepotrebna i zadiru u privatnost. Predstavnici Republičkog zavoda za statistiku tvrde da je sve rađeno u skladu sa evropskim

standardima. Milo mi je, ali dokle će pojedinci da se vade na „evropske standarde“? Po cenu da mi sam Cole (Slobodan Homen, državni sekretar u Ministarstvu pravde) zakuca na vrata i pokuša da naplati novčanu kaznu, odgovore na neka pitanja neću dati, a na druga ne znam. Ne znam ni kad ni od kog materijala je izgrađena zgrada u kojoj živim. Na pitanja o veličini kuhinje, mogu samo da odgovorim da je mala. Isto ću da odgovorim i o plati. Zavod za statistiku svakog meseca obrađuje podatke o zaradama, šta nas to onda pitaju na popisu? „Da li vam teško pada penjanje uz stepenice?“, jedno je od krucijalnih pitanja. Ne, nikako. Što mi u Danasu volimo kad nam se pokvari lift, pa poletimo uz i niz stepenice, sve kukajući što smo „samo“ na petom spratu. Od silnih pitanja, kreatori popisa zaboravili su i na neka prava, na primer da ne budete vernik već ateista, pa ta mogućnost na popisnom listiću nije ni predviđena.

Dakle, bojkotovati popis neću, jer smatram da je reč o tehničkom, a ne političkom pitanju. Imam, ipak, puno razumevanje za argumente onih koji zagovaraju bojkot i mislim da na to treba da imaju pravo. Umesto da saslušaju argument za bojkot, razmisle da nije možda bilo i grešaka, pojedini predstavnici vlasti su odmah zapretili novčanim kažnjavanjem. Kada sam čula Homenovu pretnju da će svaki građanin koji odbije da se popiše biti novčano kažnjen, od 20 do 50.000 dinara, u meni se javila ideja da popis bojkotujem. Iz inata, a ne zbog ćirilčnih popisnih listića. Jedva čekam da vidim Slobodana Homena Coleta da u Velikom Trnovcu i Preševu, na primer, nekom naplati kaznu zbog bojkota popisa. „Ozbiljnost svake države se ogleda u potpunoj primeni zakona“, upozorio je tom prilikom Homen. Zašto se onda potpuno ne primeni zakon koji deci albanske nacionalnosti omogućava korišćenje udžbenika na albanskom? Ili omogućiti službena upotreba bosanskog jezika po Zakonu? Šta ćemo sa odredbom o zastupljenosti pripadnika manjina u državnim organima, koja se, prema podacima ombudsmana za ljudska prava, ne poštuje? Po Ustavu svako ima pravo na novčanu nadoknadu za svoj rad. Koliko ljudi u Srbiji radi, a ne prima platu? A kako se poštuje pravo na slobodu okupljanja i izražavanje različitosti videli smo 2. oktobra. Kada će i ko će biti kažnjen za neprimenivanje tih zakonskih i ustavnih odredbi? Hoće, kao što će neko u Velikom Trnovcu biti kažnjen zbog bojkota popisa.

Aman, ljudi na vlasti, može li išta u ovoj zemlji da bude urađeno bez partijske knjižice i preporuke? Izgleda da ne može